

Legyen ez is visszavonhatatlan (4.)

*látod-e, elsodornak mind
a versek valamit e nagyon régi történet
vissza-visszalebegő képeiből, s
a zavartan egymásba nyíló napok közt kéken megszeppent
szellő ténfereg. : ki-be
járkálunk a helyek és helyzetek észrevétlen
függetlenedő ajtaján, s fáradt nyikorgással csak a
horizont csapódik utánunk. kimondhatatlan
akkor a távolság, és a hangtalan, könnyen tovasikló beszédnél
pontosabban suhognak még e damaszt
lepedők a tükörben. ekképp lépteid szapora
felkiáltójeleire sem válasz a hallgatás :
kérdés kérdésre görnyed a sodródó, nagyon régi történet
összegyűrdött képein. s bár szüntelen távolodik
felidézhető mozdulataink mögött az idő, valahol
egymásra látnak a más-más pontban
habozva elmerengő pillanatok : valahol összefogja laza
kontúrjait egyszerre két
helysín. : látod-e, örökké
közeledünk a nyelv szavaktól független feltételei
között, s örökké kimondhatatlan
marad valamely elcsöndesült, tettekkel is bátran todalékolható
távolság. felhangzik
akkor a vers az egymásra nyíló napokból, s kéken
himbálja tova a kérdőjelek
vissza-visszalibegő súlyát. észrevétlen
mosódik el a megszeppent háttér, s a kontúrtaleség
alatt bő szelekkel sodródó, régi-régi
történetben még most is ott ring válladon a kikezdzhetetlen, tétova
bánat*

Legyen ez is visszavonhatatlan (6.)

*holott a napok mögött ágaskodó távolból
valami esetlen mozdulattal
olykor már visszaint némely következmény : láthatatlan
remegnek el*

közöttünk a kék, örömtelen tornyok. mozdíthatatlan
 vasárnap reggelre látsz innen, csak a szavak
 emelik némán a látvány
 mázsányi súlyát, s a felismert tárgyakat verejtékezve
 támasztja egy-egy rag. nap mint nap
 elnehezült szádra roppan a nyelv: távoli, derengő
 ablakokban földadog ilyenkor az esetlen
 hajnal. .kinek is szólnál
 itt, a kifordított éjszakák s
 nappalok régi-régi ruhái közt, kinek
 is szólnál e törékeny vállfára aggatott tükörben? magadra
 gombolt következmények feltételezik jelenléted, s mégis, mily
 remegve ágaskodnak közöttünk a mozdíthatatlan
 tornyok. : örömtelen torpad
 meg egy-egy végső helyszín előtt minden
 mozdulat, s akár valamely felfüggesztett pont a
 horizontból kibújó égen, viszonzatlan
 vagy a nyelv örökké vetkező folytonosságában. .hang
 nélkül fáradnak el a toronyból
 tétován alászálló madarak : kéklő vasárnap
 reggelre látsz innen, holott a csönd
 mögött verejtékezve ágaskodó távolból nem és
 nem lüktet ablaktalan napokba ereszkedő versed felé semmilyen
 kép

SZÖLLŐSI ZOLTÁN

Szilveszter

S. Annának

Havazott akkor is az Angyal
 Egész nap hullt a kertben
 Sejtenként semmi zajjal

Elmúlt év azóta húsznehány
 Hajad éje sátram volt
 Görög arcú sváb leány

Kibírom-e ébren éjfelig
 Hóval gödrök Angyallal
 Szemem szájam megtelik

Kihűlt tanyám kihűlt városom
 Föl sem tekint a Duna
 Házunk előtt úgy oson

Versemig fehérlik minden út
 Asszonyomig hazámig
 Szerelmes szó úgyse jut

Ablakaim vérben s álmosak
 Ikon alvad szememben
 Arcod és az alkonyat

Elállt a hó sebem beeste
 Belefúlok tavasszal
 Vérembe és könnyembe